

Zamyslenie na predposlednú nedeľu v CR – 15.11.2020

„Vzbuď svoju silu a príď nám na pomoc! Obnov nás, Bože, a rozjasni svoju tvár, aby sme boli spasení“ (Ž 80).

Filipským 4:4-9 „Radujte sa v Pánu vždycky! Opakujem: radujte sa! Vaša dobrotivosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán blízko! O nič nebudte ustarostení, ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo všetkých svojich modlitbách a prosbách. A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum bude hájiť vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi. Napokon premýšľajte, bratia, o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo lúbezné, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chváľitebné! Čomu ste sa aj naučili, čo ste aj prijali, aj počuli aj videli na mne, to činite. A Boh pokoja bude s vami“.

„Neboj sa. Všetko bude dobré. Nemaj strach. To sa vyrieši“ – aj nás niekedy rozčuľujú tieto „múdre“ rady našich priateľov? V duchu a možno aj nahlas povieme: „tebe sa to povie“. Áno, máme pocit, že ten človek nevie, o čom hovorí a jeho rady sú pre nás minimálne smiešne alebo nás rozčuľujú.

Nachádzame sa v ťažkej etape života – či už nás osobne, alebo našej spoločnosti. Ľudia sú chorí, čísla sa neznižujú, okrem kovidu si uvedomujeme prítomnosť iných závažných chorôb, v médiách nepočujeme nič pozitívne, mnohí stratili alebo stratia prácu, musia rátať každé euro, aby prežili, nefungujú nijaké inštitúcie, kde by sme sa kultúrne či spoločensky vyžili, sme k sebe nevraživí, nedokážeme prijať názory iných, spoločnosť sa polarizuje, a politici sa vadia medzi sebou, ale aj s inými významnými osobnosťami nášho vedeckého či spoločenského života. Tí, ktorí nemôžu nikam chodiť, sú vyštvárení psychicky aj duchovne a strácajú radosť zo života. Takto by sme mohli pokračovať ďalej.

Do tejto situácie nám znejú Pavlove slová, na ktoré by sme tiež mohli reagovať slovami: ten chlap nevie, čo hovorí. Nerozumie tomu, čo prežívame. To však môžeme tvrdiť iba dovtedy, kým si nespomenieme, že ten chlap písal list z väzenia. Musíme zmlknúť a pochopiť, čo nám Pavol hovorí.

1. Naše vnútorné postoje nemusia byť závislé od vonkajších okolností. Ak by boli, zmietali by sme sa podľa toho, ako by to v našom živote vyzeralo, ako by sa k nám správali ľudia, či by si nám darilo alebo nie. Pripisovali by sme aktuálnej situácii príliš veľkú moc a nepamätali by sme na to, čo Boh môže urobiť a čo nás z Jeho milosti čaká.

Dnes je to nanajvýš potrebné: pestovať si vnútorné postoje bez ohľadu na vonkajší vplyv. Ľudia, ktorí to nedokážu, ktorí často pozerajú správy a počúvajú rôzne informácie, ľudia, ktorí všetko vidia len v čiernych farbách, ako im to podsívajú politici, médiá, musia jednoznačne prežívať rôzne psychické problémy. Pretože všetko okolo na nich vplyva zle. My sme však Pavlom pozvaní k tomu, aby sme sa starali o svoje srdce, aby sme budovali svoj charakter a vieru, aby sme nestrácali nádej, napriek tomu, čo sa okolo nás deje.

Aj keď všetko dnes vyzerá čierno, nestráčajme odvahy, nenechajme si vziať nádej, nepripisujme moc okolnostiam, ale celkom sa oddajme nádeji, ktorá nám prúdi z rúk Pána Ježiša Krista. To nie je akési presvedčanie samého seba, to je nádej, ktorá prúdi z daru milosti a požehnania nášho nebeského Pána. **Čokoľvek sa teda deje, my máme istotu, že Pán Ježiš Kristus je stále s nami. A to je dôvod k radosti.** Raz toto všetko skončí a my sme pozvaní do kráľovstva, kde nič zlé nebude. Nie je to dôvod na nádej a radosť?

2. Nemusíme byť ustarostení, napriek tomu sa máme starať. Ustarostení sú tí ľudia, ktorí majú obavu, strach, nemajú nádej, istotu, sú to tí, ktorí dennodenne a neprestajne rozmýšľajú nad tým, čo a ako. Ak sme takto ustarostení, vstupuje do nás nepokoj, pretože vždy sa nájde niečo, čo nás robí neistými. Ten, kto je ustarostený, zabúda na možnosť pomoci, požehnania, podpory, zmeny.

Mnohí ľudia sú ustarostení – prišli o svoje podniky, prácu, nemajú na nájom, jedlo. Cítia sa obrození a neistí. Nevedia, čo s nimi bude a či dokážu zvládnuť tento tlak, ktorý je v spoločnosti vyvíjaný, bez nejakého svetielka nádeje, že by to snáď mohlo byť lepšie. Tí, ktorí sú ustarostení a nevidia možnosť pozitívnej zmeny, upadajú do depresie, nevidia nijaké východiská, aj keby ich mali priamo pod nosom, obviňujú z toho Boha a nedokážu uveriť, že On sa o všetko môže postarať. Dokonca sa cítia opustení aj ľuďmi a preto sú často depresívni a niektorí myslia na samovraždy. My sme však povolani k tomu, aby sme neboli ustarostení, ale starali sa.

Jednou z foriem starostlivosti, je modlitba. Tá má byť prvá. Preto by sme sa mali ako veriaci, ako cirkev, zaujímať o ľudí, ktorí sú v núdzi. Chýba mi hlas cirkvi, ktorá by sa postavila za ľudí, čo stratili podniky, prácu, ktorí sú na pokraji bankrotu a tým aj zrútenia. My, prví, by sme sa mali prestať strachovať a na to silu získame v modlitbe, ale aby sa iní nebáli, musíme sa za nich modliť, ale aj pomôcť im tak, ako nám to Pán Boh umožňuje. **Strach rozkladá naše vnútro, náš život, našu spoločnosť a vzdaluje nás od Boha. Starostlivosť nám však pripomína, že sme stále v opatere nebeského Otca.** Nie je toto dôvod na vnútorný aj vonkajší pokoj, že On má našu situáciu plne vo svojich milostivých rukách?

3. To, čím naplníme svoju myseľ, rozhoduje o tom, aký máme život. Sme zahltení hlukom – z rádia, televízie, internetu, z klebiet a demagógií, z negatívnych myšlienok a názorov, ktoré náš život naplňajú natoľko, že už v ňom niet priestor pre krásu, dobro, čistotu, pravdu, niečo príjemné a láskyplné. Ak nechávame zlu, aby do nás prúdilo, ak prijímame nezmyselné a plytké reči, aby nás ovplyvňovali, náš život sa podľa nich začne riadiť. Nič tým nezískame, práve naopak veľa s tým strácame.

Ludia sú dnes ovplyvnení tým, čo počúvajú, čo pozerajú, čo púšťajú do svojho života a mysle. Keď počujeme správy o tom, že sa máme báť, tak sme plní strachu, keď pozeráme relácie o tom, aký je tento svet brozný, znenávidíme ho, ak prijímame negatívne prognózy o budúcnosti, zdá sa taká brozná, že strácame nádej na zmenu. Málo kto už dnes dokáže myslieť pozitívne a radostne. Necvičíme sa v tom, čo si myslíme a neregulujeme, čo prijímame. Potom tak vyzerá náš život, ktorým ovplyvňujeme aj iných, aj tento svet.

Mali by sme regulovať prísun myšlienok. Namiesto tých nezdravých a zlých by sme mali prijímať pekné, radostné, príjemné a dobré názory a podnety. **Je správne čítať si Božie slovo a potom o ňom stále premýšľať, nechať ho vplývať na naše postoje, rozhodnutia,** aby sme potom mohli – pod jeho vplyvom – hodnotiť aj ostatné okolnosti života. Musíme sa v tom cvičiť, nie je to jednoduché, ale raz s tým treba začať. Možno aj dnes večer by sme si mohli prehodnotiť, čo budeme počúvať. Lebo to, čo si púšťame do myšlienok má na nás obrovský vplyv. Ak pustíme to dobré, Boh naše srdce a život naplní už spomínaným pokojom.

Dnešná doba si viac ako inokedy vyžaduje radosť napriek okolnostiam, pokoj namiesto starostí, informácie, ktoré nás naplnia dobrom, láskou a nádejou. Najlepším zdrojom radosti, pokoja a pozitívneho myslenia je vzťah s Pánom Ježišom Kristom. Amen.

Modlitba: *Pane Ježiši, do Tvojich rúk dávame tento svet, náš národ, Tvoju cirkev aj naše osobné životy. Prosíme: naplň nás všetkých dôverou v Tvoju pomoc a starostlivosť. Lebo ak budeme vedieť, že sa na Teba môžeme spoľahnúť, budeme naplnení radosťou, lebo Tvoja vernosť je stála. Pomôž nám v tomto ťažkom čase spoľahnúť sa na Teba a dôverovať Ti, že máš všetko vo svojich rukách a my nemáme byť ustarostení, ale máme sa starať o všetkých, ktorých si nám zveril. Prosíme o múdrosť, aby sme vedeli rozlišovať medzi myšlienkami, ktoré nám slúžia na dobro a tými, ktoré nás robia horšími a neistými. Pomôž nám, náš Pane, všetko zvládnuť s Tebou, lebo Ty si náš Boh a Pán a my k Tebe prichádzame s prosbou o zmilovanie a požehnanie pre tento deň aj pre dni budúce. Nech sa pri nás vždy deje Tvoja vôľa a my nech ju plníme na Tvoju slávu, blížnym na svedectvo a pomoc a nám na spasenie. Amen.*